

reguleringsvejen, det skal der ikke tages Hensyn til. Jeg maa vedblivende hævde, at efter hvad der hidtil er sket, har Regeringen vist en utrolig Mangel paa Evne til at være smidig.

N. Neergaard: Jeg skal kun kort besvare nogle enkelte Bemærkninger, der er gjort til min Tale før. Til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vil jeg sige, at naar Silkegarnstolden blev sat paa Vægttoldbasis, var det ikke for at skabe Beskyttelse af nogen Slags, men fordi vi havde modtaget talrige Besværinger fra Industrier, som ikke havde opnaaet nogen større Beskyttelse ved Luksustolden, men som benyttede Silkegarn, f. Eks. forskellige Konfektionsindustrier og forskellige andre Virksomheder, der ikke har noget med Manufakturtaget at gøre, men i hvilke Silkegarn benyttes. Det var nødvendigt, hvis man ikke vilde lægge en Byrde paa disse Industrier, til hvilke der ikke svarede nogen forhøjet Beskyttelse, da at foretage den Forandring i Silkegarnstolden, som skete. Det ærede Medlem sagde endvidere overfor min Redegørelse for forskellige Afregningskonti, jeg havde haft at gøre med, at det kunde jeg sagtens, for der var jo Kassebeholdningen at afholde dem af. Det beror paa en Misforstaaelse af det ærede Medlem, for dertil behøvedes ingen Kassebeholdning. Det var ligesom de Konti, som den højtærede Finansminister omtalte, Konti, for hvilke Udgifterne var afholdt. Der er ikke Tale om, at der behøves nogen Kassebeholdning dertil, thi det er rent regnskabsmæssigt, rent bogholderimæssigt, at det fremkommer som Udgift.

Til den højtærede Finansminister skal jeg sige, at han misforstod mig, naar han mente, at jeg havde sagt, at det skyldtes Regnskabsopstillingen, at der ikke var en Udgiftspost for Mellemregningen med den internationale Kommission. Det er ikke Tilfældet, det har jeg ikke sagt. Det, jeg har sagt, er, at det skyldtes Princippet for Regnskabsopstillingen, naar der lige siden 1909, og for øvrigt ogsaa før, paa Kassebeholdningen har været opstillet Poster, som repræsenterede Udgifter, der var afholdt tidligere. Det er, hvad jeg har sagt. For øvrigt har det aldrig været Praksis og bør heller ikke efter min Mening være det med den Art Konti at forlange bevilget for hvert enkelt Aar det, som Kontoen var støget. I den radikale Regerings sidste Statsregnskab 1919—20 fungerer denne Konto

med, saa vidt jeg husker, 1½ Mill. Kr., man vidste, den vilde stige yderligere, den var ikke afsluttet, og derfor bragte man den ikke til Afslutning den Gang. Det var fuldstændig i sin Orden. Saa nævnte den højtærede Finansminister dette, at Hvedemelskontoen ikke var dækket af en Anmærkning eller ikke stadig var blevet dækket af en Anmærkning. Her er en noget vaklende Praksis, som den højtærede Minister vil vide, og det korrekteste var vel nok, at Anmærkningen blev ved at gaa igen, saa længe den vedkommende Post ikke var bragt ud af Verden. Men det er ikke den Praksis, man gennemgaaende har fulgt; Finansloven vilde blive forfærdelig belemret med Anmærkninger, hvis man fulgte den Praksis ganske konsekvent. Derfor har man i adskillige Tilfælde, hvor man mente, at Anmærkningen i sin Tid havde givet en Hjemmel, der ogsaa pegede fremefter, f. Eks. en Hjemmel til at foretage visse Indkøb og efterhaanden afvikle disse Indkøb, ment, at det var tilstrækkeligt med, at denne Hjemmel var givet een Gang, idet man saa ikke behøvede at blive ved at give Hjemmel gennem de mange Aar, i hvilke Afviklingen stod paa. — Hvad Inventarietkontoen angaar, er det jo rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at der findes visse Inventariebevillinger paa Finansloven. Men det er undtagelsesvis og kan navnlig vanskelig finde Sted, hvor det drejer sig om en Inventarietkonto som den, den højtærede Minister klagede over, hvor det ikke er helt og holdent Nyanskaffelser, der er Tale om, men derimod om ret vanskelige og vanskelig²overskuelige Ombytninger af gammelt med nyt, Reparation af gammelt og Inddragnin af gammelt Inventarium i det nye. I saadanne Tilfælde er det virkelig umuligt at vide, for hvilken Sum man skal opføre Beløbet paa det Tidspunkt, Finansloven bliver gjort færdig. Den højtærede Minister har jo nu udbedt sig en Bemyndigelse ved en Skrivelse til Finansudvalget, og det er fuldstændig korrekt, at han har gjort det. Men jeg tvivler meget paa, at det Tal, den højtærede Regering der anfører, er det endelige Tal; jeg tror ikke det Forhold kan ligge helt klart før hen paa Sommeren.

Drachmann: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard var saa venlig at sige, at jeg havde fremført, at Forbruget ikke reagerede overfor disse Toldsatser. Det sagde jeg ikke, jeg sagde, at Regeringen havde sagt det,